

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלהפוך את הלימון ל...
לביבות

הרב שמואל לנגזם

היה זה בשנת תשל"ט (1979), כאשר בני בן השנתיים פיתח בקע מפשעתי (קילה). זה לא היה רציני מדי, אבל נועצנו בכמה רופאים, ואלה אמרו שהוא יצטרך לעבור ניתוח. בעקבות כך, כתבתי לרבי ושאלתי שתי שאלות: ראשית, האם לעשות את הניתוח. שנית, אם כן, לאיזה כירורג לגשת, שכן כל אחד מהרופאים המליץ על מישהו אחר.

תשובת הרבי הייתה פשוטה: "בכל הנ"ל, לעשות כעצת ד"ר פלדמן".

ד"ר רוברט פלדמן שימש רופא קהילתי בקראון הייטס במשך כמה עשורים, אך באותה עת הוא עבד במרפאה בברונקס. כבר הלכנו להיוועץ בו, ולאחר ששמענו את דעתו, הנחנו שאין צורך לשוב ולשאול שנית.

אבל הרב בנימין קליין, מזכירו של הרבי (ובן דוד שלנו), סבר אחרת. "ד"ר פלדמן בדיוק היה היום אצל הרבי", אמר הרב קליין, "והם כנראה דיברו על המקרה של בנך. ייתכן שתוכל לשמוע ממנו פרטים נוספים בנוגע למה שאמר לו הרבי".

הרב קליין המליץ שנבקר אצל ד"ר פלדמן בעצמנו, ולא נסתפק בשיחת טלפון. נסענו לברונקס, וד"ר פלדמן סיפר לנו את שאירע.

"האם תוכל לעשות לי טובה?", שאל אותו הרבי.

הרופא כמובן השיב בחיוב.

הרבי סיפר לד"ר פלדמן על המכתב שלי. "הצעת לו לפנות לרופא בשם ד"ר סו, בברונקס", אמר הרבי. "אבל חשבתי שאולי כדאי שתפנה אותם לטורונטו".

המרכז הרפואי "שולדייס" בטורונטו, שאליו הפנה הרבי אנשים רבים, התמקד בתיקוני בקע בלבד. הם פיתחו שיטה לניתוח ללא הרדמה כללית, שממנה לדעת

הרבי עדיף להימנע, ולכן רצה שד"ר פלדמן יפנה אותנו לשם.

"אבל", המשיך הרבי, "אני לא יודע אם הם מבצעים את ההליך הזה גם על ילדים בני שנתיים, וייתכן שהוא צעיר מדי. האם תוכל להתקשר אל המרכז הרפואי כדי לבדוק אם הם מבצעים את השיטה המיוחדת שלהם על ילד בגיל כזה?"

"ועוד דבר אחד", הוסיף הרבי, "אם הם מוכנים לקבל אותו, נסה לקבוע את הניתוח לתאריך כ"ה בסיון". התאריך שבו נקב הרבי היה בעוד קצת יותר מחודשיים. ד"ר פלדמן שיער שכנראה מדובר ביום סגולה כלשהו בלוח השנה היהודי. אך הרבי הבין את הלך מחשבותיו, והבהיר מיד: "לא בחרתי בתאריך הזה בגלל שיש בו איזו סגולה מיוחדת. גיסתו מתחנת בטורונטו בכ"ד בסיון, ולכן הם יהיו שם בכל מקרה. למה שייסעו לשם שוב במיוחד?"

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

אמיתיים, על ידי ששיחדה אישה שעבדה עבור המשטרה החשאית הסובייטית, הנ.ק.ו.ד. אימי הייתה ממלאת את כל הניירת, מעבירה לה אותם בחדר שירותים אישי, והייתה מקבלת אותם ממנה בחזרה כשהם חתומים ומאושרים. יהודים רבים מקהילתנו הצליחו להימלט מברית המועצות בעזרת הדרכונים הללו.

כעבור שנים, סיפר לנו הרב שמחה גורודצקי, חסיד שנאסר על הפצת היהדות ברוסיה, שבשלב מסוים הציעו השלטונות להקל בעונשו אם הוא יסייע להם לאתר את אימי. באותה עת היא כבר הייתה באמריקה מזה עשר שנים, אך הם עדיין ניסו לאתר אותה. הם כנראה עדיין מחפשים.

אני מספר את כל זה כדי להבהיר שאימי לא הייתה טיפוס שמתרגש או נבהל בקלות. לכן, תוך כדי שסיפרה לרבי בצורה נסערת על כך שהרופאים הקציבו לה עוד שני חודשים בלבד לחיות, הרבי ניסה להרגיע אותה. "אני לא מזהה אותך מסמרקנד!", אמר.

הרבי מעולם לא ביקר בסמרקנד, אך הוא ידע על הפעילות המסוכנת שבה היא הייתה מעורבת שם. זו הייתה דרכו לומר לה, שאישה גיבורה כמותה לא צריכה גלות היסטוריה לאחר ששמעה אבחנה של רופא אחד. "תקשיבי למה שאני אומר לך", אמר הרבי. "לכי הביתה. חלקי לילדייך דמי חנוכה, הכיני לביבות, ושכחי ממה שאמר הרופא".

מאז, אימי לא שמעה שום דבר בנוגע לאותו סרטן, והיא המשיכה לחיות עוד ארבעים שנה.

הרב שמואל לנגזם הוא סוכן ביטוח המתגורר בשכונת קראון הייטס. הוא רואיין בחודש ניסן תשע"ז (2017).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ח (1977) — לראשונה מאז החלמתו אחרי האירוע הלבבי שעבר בשמיני עצרת, נסע הרבי לאוהל אדמו"ר הריי"צ. עד לאותו אירוע, נהג הרבי לפקוד את הציון בקביעות, וזו הייתה הפעם הראשונה שבה חלפו למעלה מחודשיים מבלי שיבקר במקום. החסידים ראו בחזרה זו לשגרת הביקורים עוד סימן להחלמתו המלאה של הרבי. כ"ח בכסלו

< תשמ"ח (1987) — בכל אחד מלילי חג החנוכה, לאחר הדלקת הנרות בבית הכנסת, אמר הרבי שיחה שהתמקדה בקריאת התורה של אותו יום, ולאחר מכן חילק דולרים על ידי ה"טנקיסטים".¹ כ"ה בכסלו-ב' בטבת

בסופו של דבר התברר שהמרכז הרפואי לא מבצע את הניתוח הזה על פעוטות, ולכן הלכנו לד"ר סו. אך נוכחנו לראות כיצד כל המידע הזה מונח בראשו של הרבי. הוא זכר מי גיסתי, ומתי אנחנו מתכוונים לנסוע לחתונתה - וכל זאת מבלי לבדוק בהזמנה!

הרי אינך צריך לבדוק מתי תאריך החתונה של ילדיך. ובכן, באותו יום, הרבי גרם לנו להרגיש כאילו אנו ילדיו. זה מביא אותי לסיפור נוסף שאירע עם אימי שנים רבות קודם לכן, כשהייתי ילד בן ארבע.

אימי לא הרגישה טוב, והיא התגלגלה מרופא אחד לשני, עד שבסופו של דבר באחד מימי החנוכה, פרופסור במנהטן בישר לה שהיא חלתה בסרטן.

היה זה בשנת תשי"ב (1952), ולא היו אז בנמצא טיפולים שבכוחם לרפא אותה מהמחלה האיומה שבה אובחנה. הפרופסור יעץ לה ללכת הביתה וליהנות ממשפחתה בחודשים הקרובים שעוד נותרו לה.

אימי אכן עלתה על הרכבת, אך היא נסעה הישר ל-770.

היא ניגשה בנחישות אל הרב חדקוב, מזכירו האישי של הרבי, והכריזה, "אני צריכה לדבר עם הרבי".

"באמצע היום?! זה בלתי אפשרי". הרבי לא נפגש עם אנשים במשך היום. ומאחר שהיה זה באמצע חנוכה, גם לא התקיימה יחידות בלילות. חוץ מזה, הייתה רשימת המתנה ארוכה. "אולי נוכל להכניס אותך בעוד שלושה חודשים", אמר הרב חדקוב.

"לא נותרו לי שלושה חודשים", מחתה אימי. "אני חייבת לפגוש את הרבי עכשיו!"

הוויכוח ביניהם נמשך, כשהרב חדקוב מציע לאימי לכתוב את הדברים לרבי, והיא מתעקשת לשוחח עמו ישירות. בסופו של דבר היא כתבה לרבי שהיא מבקשת לדבר איתו. כשהרב חדקוב יצא מחדרו של הרבי, הוא בישר לה שהרבי הסכים לדבר איתה. היא התבקשה להמתין סמוך לדלת חדרו לאחר תפילת מנחה.

כשהרבי חזר אל חדרו אחרי מנחה, אימי כמובן ניצבה שם, והיא סיפרה לו על מצבה.

לפני שאספר כיצד הגיב הרבי, עליי להקדים ולהסביר את הרקע של אימי. בשנת תש"ו (1946), היא ברחת מברית המועצות בתור פושעת מבוקשת ביותר. מה היה פשעה? כשהתגוררה עם אבי בסמרקנד, היא פעלה לסייע ליהודים אחרים להימלט מאימי הקומוניסטים.

אחרים זיפו מסמכים כדי לסייע לאותם יהודים נצורים להימלט. אך אימי הצליחה להשיג ניירות

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד